

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 42

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Τέλος)

Ἐπέρχσαν ὀλίγαι στιγμαί, πρὶν ἀπαντήσῃ.

— Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔλθω ἐδῶ, εἶπε. Πρέπει, ἐπὶ τέλους νὰ πάρω τὴν με γάλην ἀπόφασιν, καὶ νὰ ἰδῶ ποία εἶνε ἡ θέλησις τοῦ πατέρα μου. Ἐχω τόσες ἡμέρες ἐδῶ, καὶ δὲν ἐτολμούσα. . . δὲν ἐδαστούσε ἡ καρδίᾳ μου ν' ἀνοίξω μόνη μου τὴν εἰκόνα του.

Δὲν ἐννοοῦσα τίποτε. Τὰ λόγια τῆς Φρόσως ἦσαν αἰνίγματα, — καὶ ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα μάλιστα. Ἡ θέλησις τοῦ πατέρα της . . . ν' ἀνοίξῃ τὴν εἰκόνα . . . δὲν εἶχε τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος. . . Τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ αὐτά;

Τὴν ἐκύτταξα προσεκτικὰ, ἐνῶ ἡ καρδίᾳ μου ἐσφίγγετο ἀπὸ ἀνησυχίαν. Δὲν ἐτολμούσα κ' ἐγὼ νὰ διατυπώσω καθαρὰ μὲ τὸν νοῦν μου τὴν αἰφνιδίαν σκέψιν πού μου ἦλθε. Μήπως τὸ πρῶν, ὅταν ἐπεσε κ' ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι, εἶχε πάθῃ τίποτε τὸ λογικόν της. . .

Εὐτυχῶς ἡ Φρόσω δὲν ἀντελήφθη τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἀνησυχίαν μου, — εὐτυχῶς δὲν συννητήθησαν τὰ βλέμματά μας!

— Ναί, Δέσποινα, ἐξηκολούθησε νὰ μου λέγῃ. Θέλω νὰ με βοηθήσῃς, νὰ κατεβάσωμε τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα μου, καὶ νὰ τὴν ἀνοίξωμε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Εἶνε μέσῃ κρυμμένη μία ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα μου γιὰ μένα. . .

— Ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα σου! — ἐφώναξα ἐγὼ, ἐνῶ διελύοντο ὡς καπνὸς οἱ ἀνυπόστατοι φέβοι μου.

— Μάλιστα. . . Ἡ μητέρα μου, ὅταν ἀρρώστησε καὶ ἤσθάνθη πῶς ἦτο ἄσχημα, μ' ἐφώναξε καὶ μού το εἶπε, χωρὶς νὰ τ' ἀκούσῃ κανένας ἄλλος. «Φρόσω, μού εἶπε, ὅταν ἐγὼ φύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς πιά μητέρα, νὰ ζητήσῃς νὰ πᾶς στὴν Ἑλ-

λάδῃ. Χρήματα ἔχομεν ἀρκετά, καὶ τὸ ταξίδι θὰ σοῦ εἶνε εὐκόλον. Καθὼς γνωρίζεις, ὁ πατέρας σου ἔχει ἐκεῖ κάτ' ἓνα ἀδελφόν, ἀξιωματικὸν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. . . Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ πατέρας σου, εἶχε ἀφίση παραγγελίαν σ' ἐμένα, νὰ σε στείλω εἰς τὸν ἀδελφόν σου, διὰ ν' ἀνατρεφῇς μαζί με τὰ παιδιὰ του, σὰν Ἑλληνίδα καὶ σύ. . . Ἐγὼ ἡ καὶ μένη εἶμαι Βλάχα, καὶ δὲν ἔχω παιδεῖαν. Ἦτο σωτὴ καὶ δικαία ἡ παραγγελία τοῦ πατέρα σου, ἐγὼ ὅμως σε ἀγαποῦσα, παραπολύ σε ἀγαποῦσα, καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ σε χωρισθῶ. Ἐπ' ἐπιθυμία σου νὰ μὴ φανερωθῶ κἂν ὅτι

εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ ἐκτομμυριούχου Ἀνδρέᾳ Μυράλη, καὶ σὺ ἡ μόνη του κληρονόμος, παρὰ νὰ σε ἀφήσω νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ μου. . . Γι' αὐτὸ ἐξήσαμε ἄγνωστες καὶ περιορισμένες τόσα χρόνις στὸ χωριό. . . Τώρα ὅμως δέν μου μένει πιά ζωὴ. . . Ἴσως με παίρνει ὁ Θεὸς κοντὰ στὸν πατέρα σου, στὴν ἄλλην ζωὴν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα σου, διὰ νὰ ζήσῃς ἐσὺ καὶ νὰ μεγαλώσῃς κοντὰ στὰ Ἑλληνόπουλα τὰ ἐξαδέλφια σου, στὴν πατρίδα τοῦ πατέρα σου. . .»

Διεκόπη ἡ Φρόσω, μὲ ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμόν. Εἶδα τὰ μάτια τοῦ Πέτρου,

καὶ ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δικά μου δὲν ἐπήγαιναν πίσω' ἐτρεχαν ποτάμι στὰ μαγουλά μου.

— Ἀχ! βλέπω ὅτι κλαῖτε, εἶπεν ἡ Φρόσω. Ἐτοί ἐκλαιγα κ' ἐγὼ, ὅταν μου ἔλεγεν ἡ μητέρα μου ἐκεῖνα τὰ λόγια. Καὶ ὅ,τι μου εἶπε ἐχαράχθη βαθυὰ εἰς τὴν μνήμην μου. Ἄμην κλαῖς, κόρη μου, ἐπρόσθεσεν, ἀλλὰ ἀκούσέ με καλά: Ὅταν κατέβῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πᾶς εἰς τὸν πύργον, τὸν ὁποῖον ἐκτίσεν ὁ πατέρας σου εἰς ἓνα μεγάλο κτήμα του, ἀπέναντι στὸν Πόρον, καὶ ὅπου μένει ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ του, θὰ ἰδῇς μίαν εἰκόνα τοῦ πατέρα σου νὰ τὴν ψάξῃς, καὶ εἰς τὸ πίσω μέρος της θὰ εὕρῃς ἓνα φάκελλον' ἐκεῖ μέσα, μού εἶπεν ὁ πατέρας σου, εἶνε αἱ

• Ἐπέρσαν ὀλίγαι στιγμαί, πρὶν ἀπαντήσῃ. (Σελ. 329, στήλ. α'.)

παραγγέλλει τὰς ὁποίας ἀρίνει διὰ τὴν κόρην του, διὰ σέ...»

— Όλα ἐξηγήθησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἐκατάλαβα ἀμέσως διὰτὶ ἡ Φρόσω ἤλθεν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν πινακοθήκην, διὰτὶ ἐδοκίμασε νὰ ξεκρεμάσῃ τὴν εἰκόνα, διὰτὶ ἀπέφευγε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἤμποροῦσε μόνῃ της νὰ τὰ καταφέρῃ. Δὲν ἤθελε, φαίνεται, νὰ μάθῃ κανέναν ἄλλον τὸ μουσικὸν τῆς εἰκόνης τοῦ πατέρως της...

Ἡ Φρόσω ἐξηκολούθησε τὴν ἐξομολόγησίν της. Ἦτο, βλέπετε, ἡ ἡμέρα τῶν ἐξομολογήσεων. Ὁ Πέτρος εἶχε πλησιάσῃ κοντὰ καὶ εἶχε στηρίξῃ τὸ μάγουλό του ἐπάνω στὰ γόνατά μου. Καὶ ἦτο ἀργὰ πλέον, μισοσκότεινα, ὅταν ἡ Φρόσω ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της. Ἐμάθκαμεν, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, πῶς ἀπέθανεν ἡ μητέρα της, πῶς ἐμπήκε στὴν μέσσην ἡ θεία Βαρβάρα καὶ ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀνεψιῶς της, πῶς της εἶπεν ὅτι θὰ φύγουν διὰ τὴν Ἑλλάδα, πῶς της ἐγέμισε τὸ μυαλό μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ πατρικοὶ συγγενεῖς της, ἐμεῖς δηλαδή, τὴν μισοῦν καὶ τὴν ἐχθρεύονται, πῶς τὴν ἔκαμε δόξιστον καὶ ἐπιφυλακτικὴν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον.

— Ναί. Δέσποινα... Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν καμμία κουτή. Τὴν ἐκατάλαβα ὅτι καὶ αὐτὴ γιὰ τὸ συμφέρον της ἐφρόντιζε, ὅτι δὲν ἀγαποῦσε ἐμένα παρὰ τὰ χρήματά μου, — καὶ δὲν της εἶπα καὶ ἐγὼ τίποτε ἀπὸ τὸ μουσικὸν ποῦ μου εἶγε φανερώτῃ ἡ μητέρα μου. Δὲν της εἶπα τίποτε διὰ τὸ γράμμα που εἶνε μέσα στὴν εἰκόνα... Σὲ σὰς ὅμως τὸ λέγω, διότι βλέπω ὅτι πραγματικῶς με ἀγαπᾶτε μὲ τὴν καρδίαν σας, ὅτι θὰ με ἀγαπήσετε ἀκόμη περισσότερον, — διότι βλέπω ὅτι δὲν μου ἐκρατήσατε κακίαν, ποῦ ἤλθα νὰ σας πάρω τὴν περιουσίαν σας... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ δοῦμε νὰ διορθωθῇ!

Εἶπε καὶ ἐσηκούθη. Ἐπειτα δέ, στροφόμενη πρὸς τὸν Πέτρον, ἐπρόσθεσε.

— Φώναξε, Πέτρο, ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα.

Ἡ ἐπιθυμία της ἐξετελέσθη. Ἡ καμινεῖρα ἤλθε καὶ ἤναψε τὴν μεγάλην λάμπαν μὲ τὸ πρᾶσινον δαντελλωτὸν ἀμπαζούρι. Τῆς εἶπαμε νὰ φωνάξῃ τὴν κηπουρὸν νὰ ἔλθῃ μὲ μίαν ἀνμόσχαλον ἐπάνω εἰς τὴν πινακοθήκην, διὰ νὰ καθαρίσῃ μίαν εἰκόνα. Ὁ γέρον Μάνθος ἐφθάσε μετ' ὀλίγον, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, σὰν διακριτικὸς ἄνθρωπος, ἔκαμεν ὅτι του εἶπεν ἡ Φρόσω.

— Ποῦ νὰ τὴν πάγω τώρα, κυρίες μου; ἤρρωσεν, ὅταν μὲ προσοχὴν πολλὴν ἐκατέβασε τὴν εἰκόνα τοῦ θείου Ἀνδρέα ἐπάνω στὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖον ἦτο συρμένον ὑποκάτω.

— Ἀφῆσέ τὴν ἐδῶ... Στήριξέ τὴν στὸν καναπέν.

— Νά... ἔγινε καὶ αὐτό. Τίποτε ἄλλο; — Τίποτε. Εὐχαριστοῦμε πολύ, κύριε Μάνθο.

— Τὸ χρέος μου κάνω... Καληνύκταςας!

— Στὸ καλό.

Ἐμείναμεν πάλιν οἱ τρεῖς. Ἡ Φρόσω ἐπλησίασε μὲ ἱερὰν εὐλάβειαν τὴν εἰκόνα, καί, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸ ζωγραφισμένον χεῖρ τοῦ πατέρα της, μᾶς ἐρώναξε νὰ τὴν βοηθήσωμεν εἰς τὴν ἔρευνάν της. Τὴν ἐστρέψκαμεν ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος.

Εἰς τὴν ἐπάνω πλευρὰν τοῦ πλαστίου τῆς εἰκόνης, μεταξὺ τῶν δύο κρίκων, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο δεμένο τὸ κερδόν της, εὕρισκετο βιδωμένη μία πλάκα μπρούτζινη. Ἐκ πρώτης ὀψεως ἡ πλάκα αὐτὴ ἐφαίνετο ὡς ἐνδυνάμωμα τοῦ πλαστίου, ἀλλὰ ἡ Φρόσω, μόλις τὴν εἶδε, εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε!... Ἐχετε κανένα ψαλίδι, κανένα μαχαιράκι;

Ὁ Πέτρος ἔδωκε καὶ της ἔδωκε τὸ συγχεῖναι του, τὸ ὁποῖον κατὰ σύμπτωσιν εἶχε μὲ λειπὶδα σπασμένην. Ἡ ἐξάδελγός της, μὲ πολλὴν ἐπιτηδείτητα, ἐξεβίδωσε τὰ μικρὰ βιδάκια, τὰ ὁποῖα ἐκροτοῦσαν εἰς τὴν θέσιν της τὴν πλάκα, καὶ τὴν ἀπέσπασεν. Ἐφάνη τότε ἓνα βαθυὸν μακρὸν μέγα φάκελλον μακρόστενον. Ἡ Φρόσω τὸν ἔστρεψε ἐξω. Ἦτο ἀπὸ χονδρὸν χαρτί, κλεισμένος καὶ διμένος σταυροειδῶς μὲ σπάγον μεταξωτὴν μαζὶ μὲ ἓνα ἄλλον φάκελλον πολλὸ μικρότερον. Ἐκοψε τὸν σπάγον ἡ ἐξάδελγός της, καὶ ἐδιαβάσαμεν τότε εἰς τὸν μεγάλον φάκελλον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

« Ἡ διαθήκη μου, ἂν ἀποκτήσῃ παιδιά. »

Καὶ εἰς τὸν μικρὸν φάκελλον:

« Πρὸς τὸ παιδί μου ἢ τὰ παιδιά μου, ἂν ποτε ἀποκτήσω »

— Τὸ βλέπετε; εἶπεν ἡ Φρόσω. Αὐτὸς ὁ μικρὸς φάκελλος εἶνε γιὰ μένα, καὶ θὰ τὸν ἀνοίξω ἀμέσως. Γιὰ τὸν μεγάλο, θὰ περιμένω νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μητέρα σας καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσωμε τί πρέπει νὰ τὸν κάμωμε...

Καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ σχίσῃ ἀμέσως τὸν μουσικὴν ἐλκὶνον φάκελλον καὶ νὰ εἶδῃ τὰς παραγγέλλας τοῦ πατέρα της. Ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἐκρατοῦσε καὶ ἐσυλλογίζετο. Ἐγὼ ἀπέφευγα νὰ διακόψω τὰς σκέψεις της. Ὁ Πέτρος ὅμως, μὲ τὴν παιδικὴν του ἀνυπομονήσαν καὶ περιέργειαν:

— Μά, ἀνοίξέ τον ἐπὶ τέλους, εἶπε, νὰ δῆς τί σου γράφει ὁ πατέρας σου!

— Καὶ μοῦ το γράφει μάλιστα, πρὶν γεννηθῶ... ἐπρόσθεσεν ἡ Φρόσω.

Καὶ ἔσχισε τὸν φάκελλον.

Περιείχετο εἰς αὐτὸν ἓνα γράμμα πολὺ σύντομον, — καθαρὸ γραμμένον καὶ ἀπλούστατον. Ἐλεγε αὐτὰ καὶ μόνον:

« Αἱ παραγγέλλαι μου πρὸς τὰ παιδιά μου.

« Ἄν ὁ Θεὸς μοῦ χάρισῃ παιδιά, ὅλαι μοι αἱ παραγγέλλαι πρὸς αὐτὰ εἶνε καὶ ἐξῆς:

« Νὰ εἶνε ἀγαπημένα μεταξὺ τῶν, ὅπως ἐγὼ ἀγαποῦσα καὶ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου, νὰ σέβωνται καὶ ν' ἀγαποῦν τὴν μητέρα των.

« Ἄν ἀποθάνω ἐγὼ πολὺ ἐνωρίς, νὰ θεωροῦν τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὁποῖον διορίζω κηδεμόνα των, ὡς πατέρα των, τὰ παιδιά του ὡς ἀδελφὰ των, καὶ τὴν οἰκογένειάν του ὡς οἰκογενεὶάν των.

« Τοὺς δίδω τὴν εὐχὴν μου, καὶ τοὺς συνιστῶ νὰ μὴ λησμονοῦν ποτε ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶνε τὸ πρῶτον ἀγαθὸν καὶ ἡ βάσις τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Διότι ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, χωρὶς τὴν Ἀγάπην, δὲν ἀξίζουν τίποτε.

« Βράβεια, 1 Μαρτίου 1883.

« Ἀνδρέας Μυράλης. »

Ἡ Φρόσω εἶχε διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεψε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν...

Τώρα που γράφω αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις μου, ἔπειτα ἀπὸ ἐξ ἡρόντι, ἀλόγη ἐνθυμούμαι τὸ ῥίγος τῆς συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε περιτυλίξῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν.

Ἄλλ' ὅπως ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου εἶνε γράματα μὲ χάριν καὶ κλάμματα, μὲ δάκρυα καὶ γέλια, ἔτσι καὶ τότε ἡ συγκίνησίς μας διεκόπη ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν δύο μικρῶν, τοῦ Βρασίδα καὶ τῆς Λιλικας, τὰ ὁποῖα εἰσώρμησαν πηδηκτὰ καὶ γελαστὰ μέσα εἰς τὴν πινακοθήκην:

— Μπα! ἐδῶ ἦσαστε κρυμμένοι καὶ ἐμεῖς σας ἐγυρεύαμε!

Ἡ συγκίνησις τῆς Φρόσως ἐξέσπασε μὲ φιλήματα καὶ ἀγκυλιάσματα, καὶ ἡ σοβαρὰ ἀτμοσφαιρὰ τῆς πινακοθήκης ἀτήχησε μὲ φωνὰς καὶ γέλια χαρᾶς.

Καὶ τὴν χάριν ἐκείνην ἐπισφράγισεν ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἀγνῆς, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐστάθη εἰς τὴν πόρταν καὶ μᾶς εἶδε ὁλοὺς μαζεμένους ἐκεῖ μέσα, ἐχαμογέλασε, ἐσήκωσε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, ποῦ της ἐσκέπαζον τὰ μάτια, καὶ εἶπε ἀστεϊάτα:

— Μπα! ἐδῶ μέσα παίζετε;... Δέν με παίζετε καὶ ἐμένα;...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσω περισσοτέρως ἐξηγήσεις διὰ τὸ τέλος τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἤρχισε μὲ τὸν ἐργασμὸν τῆς ἐξάδελγός μου;

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ὅλα

ἐτακτοποιήθησαν, ἅμα ἐπέστρεψεν ἡ μητέρα μὲ τὸν Μάριον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅτι δὲν ἐφύγαμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὸν πύργον, ἀλλὰ ἔμεινεν ἡ Φρόσω μαζὶ μὲς, καὶ ἡ θεία Βαρβάρα ἐφυγεν ἀπὸ τὸν Πέρον διὰ τὴν Βλαχίαν, χωρὶς νὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν γνωρίσωμεν ἀπὸ κοντὰ...

Τί προνοητικὸς ἄνθρωπος, ἀλήθειαν, καὶ τί φιλόστοργος ἀδελφὸς ποῦ ἦτο ὁ θεὸς Ἀνδρέας! Ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ μόνον τῶν δύο φάκελλων θὰ ἐνοήσατε ἐπαρκῶς ὅτι εἶχεν ἐγκαίρως φροντίσῃ, ὅχι μόνον διὰ τὸ μέλλον τῶν ἱδικῶν του παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμα, ποῦ εἶχε κάμῃ τὸν γάμον του μουσικῶς εἰς τὴν Βλαχίαν. Τότε εἶχε στεῖλῃ τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν μουσικὴν διαθήκην, κλεισμένην εἰς τὸ πλαστὶν τῆς, πρὸς τὸν πατέρα μας. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ θεοῦ ἦτο φανερός: ἂν δὲν ἔκαμνε παιδιά, μόνος του κληρονόμος θὰ ἦτο ὁ ἀδελφὸς του, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ γνωστῇ ἡ ὑπαρξὶς τῆς διαθήκης: ἂν ἔκαμνε παιδιά, αὐτὰ τὰ παιδιά θὰ τὴν εὕρισκαν καὶ θὰ τὴν ἀνοίγαν, ὅταν θὰ ἤρχοντο εἰς τὸ σπίτι τοῦ κηδεμόνος των διὰ ν' ἀνταφωροῦν ἑλληνοπρεπῶς, — ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς παραγγέλλας που ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς τὴν σύζυγόν του, τὴν μητέρα τῆς Φρόσως.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς συνέβη, ὡς εἶδατε... Παύω τὴν διήγησίν μου, διότι σήμερον περιμένονται νὰ ἔλθουν εἰς τὸν πύργον ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, ὁ ἀδελφός μου Μάριος, ποῦ εἶνε τώρα σημαιοφόρος εἰς τὸ Πολεμικὸν Ναυτικόν, καὶ ἡ μετ' ὀλίγον μέλλουσα κουμπάρα μου... ἡ κυρία Εὐφροσύνη Β***.

— Μπα! εἶνε τώρα παντρεμένη καὶ ἡ Φρόσω; — σὰς ἀκούω ν' ἀνακράζετε ὅλοι καὶ ὅλες. — Καὶ μὲ ποῖον; καὶ μὲ ποῖον;...

Ἄ! μὰ εἰσθε παραπολὺ περιέργοι! Καὶ ξεύρετε πολὺ καλά, ὅτι εἶνε πολὺ καλὸ πρᾶγμα ἡ περιέργεια.

Σὰς φιλῶ.

Δέσποινα Μ.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΥΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ (Μῦθος)

— Γιατὶ εἶται τόσον κακὸς καὶ ἄγριος; — εἶπε μία γλυκεῖα καὶ καλὴ Αὔρα, ἡ ὁποία ἐφυστοῦσεν ἐπάνω στὰ τριαντάφυλλα καὶ στὰ γαρύφαλλα καὶ ἦτο φορτωμένη μὲ εὐωδίας καὶ ἀρώματα, σ' ἓναν Ἀνεμοστρόβιλον, ποῦ ἔκαμεν τὸν κόσμον ἄνω-κάτω μὲ τὴν μακρίαν του καὶ τὴν ὀρμὴν του.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Ἀνεμοστρόβι-

λος, δὲν εἶμαι καθόλου κακός. Αὐτὸ που κάμνω, φανερόν ἐστι εἶμαι δραστήριος καὶ ἐνεργητικὸς. Εἶμαι ἀπλούστατος Ἀνεμοστρόβιλος, γερὸς καὶ δυνατὸς καὶ γεμῆτος μὲ ὑγείαν, — ἀλλὸ καὶ μόνον. Ἐνῶ ἐσὺ, — ἡ καίμενη ἡ Αὐρούλα, — γρήγορα θ' ἀρίσως τὴν τελευταίαν σου πνοὴν!

Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἄρπαξε μίαν τριανταφυλλίσκην, καὶ τὴν ἐτίναξε τόσο δυνατὰ, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ξεριζώσῃ. Καὶ τὰ ροδοπέταλα ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ φοβερὸ φύσημά του.

— Ἀλλοῖμονον! εἶπε ἡ καλὴ Αὔρα, ἐνῶ ἐχάιδεε τρυφερὰ τὴν τρομαγμένην τριανταφυλλίσκην ἐπὶ προσπαθοῦσαν νὰ μαζεύσῃ τὰ σκορπισμένα ροδοπέταλα. — Ἀλλοῖμονον! δέν σε μέλει, φαίνεται, διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ἄλλων, ἂν καὶ καυχᾶσαι διὰ τὴν ἰδικήν σου. Δέν γνωρίζεις ὅτι πολλὰς φορές ἡ δύναμις δέν εἶνε καὶ δικαιοσύνη. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι καλλίτερον εἶνε ἓνα φιλημὰ παρὰ ἓνα κτύπημα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐποχὴ. Δέν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ εἰς σὰς ἐπὶσης ἀρέσει, ἀφοῦ ἄλλως τε γνωρίζω, ὅτι διὰ τὴν ἡλικίαν σας ὅλαι αἱ ἐποχαὶ ἔ-

χουν θεληγητρα καὶ ἀπολαύσεις. Ἀλλ' ἰδῆτε πόσον τὸ φθινόπωρον ὁμοιάζει μὲ τὴν κληρὴν καὶ πολυῦμνητον ἀνοιξιν! Ὅταν δὲν βρέχῃ, ὁ καιρὸς εἶνε γλυκύς, ἡ θερμότης μετρίχ, ὁ ἥλιος ἀνεκτός. Δέν κάμνει οὔτε κρύο οὔτε ζέστην, ὅπως καὶ τὴν ἀνοιξιν. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καθήσῃ καὶ εἰς τὸ σπίτι του χωρὶς νὰ ζεσταθῇ, καὶ ἔξω χωρὶς νὰ κρυώσῃ, νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ μελετήσῃ, χωρὶς νὰ σκάσῃ. Ὅπως καὶ τὴν ἀνοιξιν, αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἔχουν σχεδὸν τὴν ἰδίαν διάρκειαν. Καὶ ὑπάρχουν ἡμέραι καὶ ὥραι, κατὰ τὸς ὁποίας ἡ φύσις φαίνεται τόσον ὠραία, τόσον γλυκεῖα καὶ πολυθέλητος, τόσον πλουσία εἰς χρώματα, εἰς γραμμὰς, εἰς ἀρώματα, ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς βλαστήσεως.

Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ὁμοιότητα, πόσον μεγάλη καὶ βαθεῖα ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν! Τὴν ἀνοιξιν,

ὅσον προχωροῦμεν, ἡ ἡμέρα μεγαλύνει καὶ ἡ νύκτα μικραίνει. Τὸ φθινόπωρον γίνεται τὸ ἐναντίον. Τὴν ἀνοιξιν, ὅσον προχωροῦμεν, ὁ ἥλιος ὑψώνεται καὶ θερμαίνει περισσότερον. Τὸ φθινόπωρον ἀπεναντίας, χλιαρὸν δύνει καὶ θερμαίνει ὀλιγώτερον. Τότε τὰ σύννεφα καὶ αἱ βροχαὶ ὀλιγοστεύουν, ἡ αἰθρία γίνεται διακριστέρα. Τώρα τὰ σύννεφα καὶ αἱ βροχαί, ὅσον προχωροῦμεν, αὐξάνουν, καὶ ἡ αἰθρία γίνεται σπανιότερα. Τότε ἀρχίζουν τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ, τότε ἡ πρασιναδὰ ἐκτείνεται καὶ αὐξάνει. Τώρα τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ τελειοῦνται, τὸ πράσινον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ κίτρινον, καὶ τέλος τὸ κίτρινον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ μῆδεν, εἰς τὸ γυμνόν... Μὲ δύο λέξεις, ἡ Ἀνοιξὶς μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ Θέρος, τὸ φθινόπωρον μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸν Χειμῶνα. Ἐκείνη εἶνε ὡς ἀφύπνισις τῆς φύσεως, ὀδηγοῦσα πρὸς ὠραίαν καὶ ἔντονον ζωὴν, τοῦτο εἶνε ὡς νύσταγμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὕπνος. Ἡ Γῆ μας τρώντι τὸν χειμῶνα κοιμᾶται, τὴν ἀνοιξιν ἐξυπνᾷ, τὸ θέρος ζῇ, τὸ φθινόπωρον νυστάζει.

Καὶ ὅμως τὸ φθινόπωρον εἶνε πραγματικῶς ὠραία ἐποχὴ. Ὅχι μόνον διότι ἡ ἡπία θερμότης τοῦ καιροῦ πλέον ἀνεῖτον τὴν ζωὴν μας: ὅχι μόνον διότι μᾶς τέρπει μὲ τὴν ἐναλλαγὴν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων του, μὲ τὴν γραφικότητα τῶν τοπίων του, μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ραγδαίων βροχῶν του, μὲ τὴν ἀράνταστον ὠραιότητα τῶν δύσεών του. Ἀλλὰ διότι τὸ φθινόπωρον σημαίνει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐργασίας. Μᾶς ἐπαίφει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν δραστηριότητα, ἀπὸ τὴν ἀμεριμνησίαν εἰς τὴν φροντίδα, ἀπὸ τὰς παύσεις εἰς τὰ μαθήματα. Καὶ προπάντων μᾶς ἐπαίφει πησιέστερα εἰς τὸ καθήκον!

Ὁ χειμῶν, βλέπετε, δέν ἔχει μόνον τὰς διασκεδάσεις του. Ἐχει καὶ τὰ καθήκοντά του, περισσότερον ὥστε ἀπὸ κάθε ἐποχῆς. Καλοὶ καὶ οἱ χοροὶ, καὶ ἡ θερμάστρα, καὶ τὰ χαλῖα, καὶ τὰ τσάγια, καὶ τὰ γλυκίσματα, καὶ αἱ ἐορταί, καὶ τὰ δῶρα, καὶ τὰ κομψιτά, καὶ αἱ μάσκες, καὶ τὰ χιόνια, καὶ ὅλα ὅσα φέρει εἰς τὸ μαγικόν του σακκούλι ὁ γέρον-Χειμῶνας. Ἀλλὰ καλὰ καὶ τὰ μαθήματα, καλὴ καὶ ἡ ἐργασία, καλὴ καὶ ἡ μελέτη, καλὸς καὶ ὁ δάσκαλος, καλὸν καὶ τὸ σχολεῖον... Τὰ πρῶτα εἶνε διὰ νὰ κάμνωμεν τὰ δεύτερα μὲ περισσότεραν δύναμιν καὶ μεγαλητέραν ὀρεξιν. Τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ καλοτρώγωμεν, νὰ θερμopinώμεν, νὰ ζεσταίνωμεθα καὶ νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ εἰμποροῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα καλλίτερα. Πρῶτον καὶ κύριον ἡ ἐργασία, ἔπειτα ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ ἡ ἐργασία εἶνε

τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἐποχὴ ἡ ὁποία μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε ὥρτια ἐποχὴ...

Θὰ ἔλθῃ πάλιν καὶ ἡ ὥρα τοῦ θριᾶμβου καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Δὲν εἰμπορεῖ αἰωνίως νὰ εἶνε Φθινόπωρον. Ἐρθασεν ὁ Χεῖμων... Νὰ ἀπὸ πίσω του καὶ ἡ Ἄνοιξις... Νὰ τέλος πάντων καὶ τὸ καλοκαῖρι. Αἱ πράσινα ἔξοχα καὶ αἱ δροσεραὶ παραλίες, τὰς ὁποίας ἀξίσατε πρὸ δλίγου, μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν θὰ σας περιμένουν πολὺν καιρὸν. Πάλιν ἐκεῖ θὰ εἰσθε τὸ ἄλλο καλοκαῖρι. Κ' ἐγώ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου. Καὶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν θὰ σας προπέμψω, ὅπως πάντα, καὶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν θὰ σας ὑποδεχθῶ...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ κυρία Λουκᾶ θέλει καλλιτέρα νὰ ἰδῇ τὸ πείραμα παρὰ νὰ ἀκούῃ θεωρίας. Ὁ κύριος Λουκᾶς ἔμως, διὰ νὰ μὴ μάθῃ κανένα ἄλλος τὸ μυστικὸν τῆς μηχανῆς του, πηγαίνει καὶ σφαλᾷ καλὰ-καλὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Ἀδύνατον λοιπὸν εἶνε νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐκεῖ μέσα. Ἀμα κολλήσωμε μονάχα τ' αὐτὴν μὲς στὴν τρυπούλα τῆς κλειδαριᾶς, θ' ἀκούσωμε κατὶ ἀλλοιῶτικα πράγματα, — σὰν νὰ βράζῃ κανένα καζάνι μὲ ρεβίθια, ὕστερα σὰν νὰ πρηνίζον καὶ νὰ ροκανίζον σανίδες, ὕστερα μιὰ φωνὴ ἄγνωστη, ποῦ μιλᾷ μὲ τὴν μύτη, ὕστερα μιὰ ἄλλη φωνή, ποῦ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κ. Λουκᾶ...

Νὰ τὴν ἀκούατε ὅμως κ' ἐσεῖς τί ἔλεγε αὐτὴ ἡ φωνή!... Παναγίτς μου! Ἐμᾶλλον ἔνα παιδί, καὶ τὸ ἐμᾶλλον τόσο ἄγρια καὶ αὐστηρά, ὥστε θὰ ἐπεριμέναν ν' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸ τὰ κλάμματα καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ἥμαρτον! καὶ δὲν το ξανακάνω! Τίποτε ὅμως... Καμμία ἀπάντησις. Κανένα παιδί δὲν εἶνε ἐκεῖ μέσα. Ὁ κύριος Περικλῆς ἦσαν στὸ σχολεῖον ἀπὸ τὰς δύο...

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ὥρα. Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ βγαίνουν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λουκᾶ. Ἡ κυρία εἶνε εὐχαριστημένη, ἥσυχη. Ὁ κύριος Λουκᾶς τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τῆς λέγει:

— Χαῖρε, φίλτατῃ μου. Καλὴν ἀντάμωσιν, τὴν Κυριακή. Μὴ ξεχάσῃς τί σου εἶπα. Ἐχῆς δύο κυλίνδρους μέσα στὰ δύο κουτιά. Στὸ ἓνα ἐπάνω ἔχω γράφῃ «Ἀνταμιδὴ» καὶ στὸ ἄλλο «Τιμωρία». Θὰ τα μεταξίρισθῃς ἀναλόγως τῆς περιστάσεως. Καὶ θὰ δῇς... θὰ δῇς τὰ θαύματα ποῦ θὰ κάμουν!

Παίρνει τὴν βαλίτσα τοῦ οὐρίου Λουκᾶ καὶ κατεβάζει τὴν σκάλα. Ἡ κυρία Λουκᾶ τοῦ φωνάζει ἀπὸ ἐπάνω:

— Καλὸ ταξίδι! καλὸ ταξίδι!

Ὁ κύριος Λουκᾶς βγάζει τὸ μαντύλι του, τὴν ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει...

Γυρίζει ἡ κυρία Λουκᾶ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Κυττάζει τὸ ὥρολόγι της: εἶνε δύο καὶ εἰκοσιδύο. Κυττάζει ὕστερα τὸ κομψὸν σημειωματῆριον, ὅπου γρά-

«Καὶ φεύγει...»

φει τὰς ἐπισκέψεις της: ἔως τὰς ἐξήμισι ἔχει νὰ κάμῃ σχαντασιὰ ἐπισκέψεις εἰς τὰς καλλιτέρας καὶ στενωτέρας φίλας της. Πρέπει νὰ κάμῃ γρήγορα, νὰ προφθάσῃ... Φαντασθῆτε, ἂν εἶχε νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὰς φίλας, ποῦ δὲν εἶνε τόσο στεναί! Δὲν θὰ ἐπρόφθανε, οὔτε ἂν εἶχε διακόσιες πενήντα ὥρες ἡ ἡμέρα!

Τρέχει λοιπὸν, βάζει τὸ καπέλλο της, βάζει τὸ καλὸ της ἐπικωρόρι, παίρνει τὸ σημειωματῆριόν της, καὶ φεύγει...

Καὶ μένει ἡ Γαρουφαλιά μόνη καὶ νοικοκυρὰ στὸ σπίτι.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Κατόπιν ἐσυλλογίζετο τὸν «Γοργόν», ὅπου ἦτο ἐπιβάτης... τοὺς νέαρους ἐκείνους μαθητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡσθάνετο τὴν συμπάθειαν... Ὁ Τωῆς Ρενὼ ἰδίως καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες τὸν εἶχαν ἐνθουσιασθῇ μὲ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα...

Ἐπειτα, ἦτο καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού», αὐτοὶ οἱ πλοίαρχοι Πάξτων,

ὁ τὸσον ἀντιπαθητικὸς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, αὐτοὶ οἱ ναῦται, οἱ ὁποῖοι ἀπέφειναν καὶ νὰ τοῦ ὀμιλήσουν!... Δὲν τοὺς εἶχε φαντασθῇ τέτοιους, καὶ ὅμως τοὺς εἶχαν κάμῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τόσο κακὴν ἐντύπωσιν!

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο ὅλα αὐτά, ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὴν πρύμνην. Μερικὸι ναῦται ἦσαν ἐξηπλωμένοι κοντὰ εἰς τὰ αἰωροθέσια, καὶ ἄλλοι μὲν ἐκοιμῶντο, ἄλλοι δὲ συνδιελέγοντο μὲ χιμηλὴν φωνήν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅταν εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ πρῶτα διέταξε νὰ τον εἰδοποιήσουν, ἂν ἐπικνε ἀέρας.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐστέκοντο ἐπάνω στὸ κάσκαρο κ' ἔδλεπαν τὸν φανὸν τοῦ τριτίσιου, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ θαμπόνη. Ἐλαφρὰ ομίχλη ἀνέβαινεν ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο νέχ σελήνη, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀστρά ἐσθύναν κρυμμένα εἰς τοὺς ἀτμούς, σκότις βαθὺ ἐκασίλευε.

Συνέβη λοιπὸν, τὸ πλοῖον ποῦ ἦτο πλησίον τοῦ «Γοργού» νὰ μὴν εἶνε πλέον ὁρατόν. Εὐρίσκετο ἔμως ἐκεῖ... Ἄν ἤκουαν φωνὰς οἱ ναῦται τοῦ, θὰ ἔρριχναν τὰς βάρκας καὶ θὰ ἔτρεχαν εἰς βοήθειαν τῶν θυμάτων...

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο θὰ εἶχε πλήρωμα εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἀνδρας. Καὶ πῶς νὰ τα βγάλουν πέρα μὲ τόσοσους πολλοὺς οἱ δέκα πειραταί;... Καλὰ λοιπὸν ἔκαμιν ὁ Χάρρης Μάρκελ νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀφίσῃ τὴ δουλειὰ διὰ τὸ ἄλλο βράδυ...

Ὅσον περισσότερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας ὁ «Γοργός», πρὸς τὰ νοτιανατολικά, τόσο ὀλιγώτερα πλοῖα θὰ εὕρισκε εἰς τὸν δρόμον του... Εἶνε ἀλήθεια πῶς, ὅταν ἐξημέρουν, κ' ἐξανάπιανε τὸ μελτέμι, ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν βόλτα ὁ καπετάνιος πρὸς τὰ βορειοδυτικά, διότι ἀλλοιῶς ὁ Οὐίλ Μίτζ θὰ ἔμπαινε σὲ ὑποψίε...

Ἐνῶ ἔλεγαν αὐτὰ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐπάνω στὸ κάσκαρο, δύο ἄλλοι συνωμῶντες, κοντὰ στὴν πρῶραν ἀριστερά.

Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Κόρτης καὶ ὁ Ρανυᾶς Κῶφ. Συχνὰ τοὺς ἔδλεπαν μαζί, διότι ὁ Κόρτης ὅλο καὶ βόλτες ἔφερε γύρω στὸ μαγεῖριον διὰ νὰ τσιμπᾷ κανένα καλὸ μεζεδάκι ποῦ τοῦ ἐφύλαττεν ὁ μάγειρος.

Καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγαν:

— Ἄ! μὰ ὠρισμένως, Κόρτη, παραπολὺ μετρημένα πηγαίνει ὁ Χάρρης...

— Ἐτοί φαίνεται, Κῶφ, καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ ἄδικον!... Ἄν ἦταν βέβαιον πῶς θὰ τοὺς εὕρισκαμε ὅλους κοιμισμένους, θὰ τοὺς ἐμπερδεύαμε πρὶν προφθάσουν οὔτε φωνὴ νὰ βγάλουν...

— Ἀμα ἔχῃς τὴ μαχαιριὰ στὸ λαι-

μό, καὶ πῶς θὰ τα φέρῃς σ' ἐνόχωρα γιὰ νὰ φωνάξῃς βοήθεια...

— Πολὺ σωστά, Ρανυᾶ, ἀλλά, ἂν δοκιμάσουν νὰ ὑπερασπισθοῦν... Καὶ ἔπειτα, αὐτὸ τὸ κατὰ κράτος καράβι, ἂν μὲς ἐξύγρονε ἀκόμα μέσα στὴν ομίχλη;... Ἐνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς νὰ πῆσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ πάγῃ κολυμπώντας στὸ καράβι, ἀμέσως ὁ καπετάνιος τοῦ θὰ στείλῃ καμμία εἰκοσαριά ναῦτες στὸ δικό μας!... Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ἀρκετοὶ ν' ἀντισταθοῦμε. Θὰ μας ρίξουν λοιπὸν στὸ κύτος, νὰ μὲς πᾶνε στὰς Ἀντίλλας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀγγλίαν!...

Αὐτὴ τὴ φορά ἡ ἀστυνμία θὰ μας φυλάξῃ καλὰ μέσ' στὴ φυλακή... καὶ ἔρεῖς δὲ τί μας περιμένει, Ρανυᾶ!...

— Ὁ διάβολος ἐβαλε τὴν οὐρά του, Κόρτη!... Ὑστερα ἀπὸ τόσο καλὴ τύχη, νὰ μὲς ἔρθῃ αὐτὴ ἡ ἀναποδὶα καὶ νὰ μὲς φέρῃ αὐτὸ τὸ καράβι στὸ δρόμο μας!... Καὶ νὰ πιάσῃ καὶ μπανάτσα!... Ὅσο συλλογίζεσαι πῶς δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ φουξῇ μιὰ ὥρα μονάχα τὸ ἀεράκι γιὰ νὰ ξεμακρύνωμε πεντέξῃ μίλι...

— Μπορεῖ νὰ φουξῇ πρὶν ξημερώσῃ, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης. Τὸ νοῦ μας ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν Οὐίλ Μίτζ δὲν μου φαίνεται νὰν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ στέκονται νὰ τοὺς σκοτώσουν...

— Ἐγὼ μὲν γι' αὐτόν, ἐδήλωσεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, εἴτε στὴν καμπίνα του, εἴτε στὸ κατάστρωμα, ὅπου δὴποτε κ' ἂν εἶνε!... Μὴ μαχαιριὰ καταμεσῇ στὴν πλάτη!... Δὲν θὰ προφθάσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ καί... φ ο ὦ ν τ ο σ τ ὸ ν ε ρ ὸ!

Δὲν ἦταν, μοῦ φαίνεται, προτίτερα στὸ κατάστρωμα κ' ἐπερπατοῦσε;... ἠρώτησεν ὁ Κόρτης.

— Πραγματικῶς ἀπήντησεν ὁ Κῶφ, τώρα ὅμως δὲν τον βλέπω... ἐκτὸς ἂν εἶνε ἐπάνω στὸ κάσκαρο.

— Ὅχι... Δὲν εἶνε ἐκεῖ παρὰ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ κ' ὁ τροφοδότης. Νὰ τοὺς, μάλιστα, ποῦ κατεβαίνουν.

— Θὰ πῆγε λοιπὸν στὸ καρρὲ αὐτοῦ ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἀπήντησεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ... Ἄν δὲν ἦταν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παληοκάραβο, θάταν κατάλληλη ἡ στιγμή... καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, πᾶν οἱ ἐπιβάτες!

— Ἀφοῦ δὲν γίνεται τίποτε, πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε! εἶπε τελευταῖος ὁ Κόρτης.

Κατέβησαν εἰς τὸ ὑπόστρωμα, ἐνῶ δύο ναῦται ἔμειναν σκοποὶ εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ, χωμένος κάτω ἀπὸ τὸ πρόστεγον, εἶχεν ἀκούσῃ ἐκείνην τὴν συνομιλίαν... Τώρα, ὅλα τα ἤξευρεν... Ἐγνώριζε σὲ τί χεῖρα εἶχε πῆσῃ τὸ πλοῖον... Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ ἦτο ὁ Χάρρης Μάρκελ... ἐγνώριζεν ὅτι αὐτοὶ οἱ κακούργοι ἦθελαν νὰ πετάξουν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν...

Καὶ θὰ το εἶχαν καμωμένον τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ κακούρηγμα, ἂν ἡ νηνεμία δὲν ἐκρατοῦσεν ἐκεῖνο τὸ πλοῖον τόσο πλησίον εἰς τὸν «Γοργόν»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΟΥΙΛ ΜΙΤΖ

Ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου, μιὰ λέμβος ἐπλανᾶτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ομίχλης, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὴν ἐλίκνιζεν ἐλαφρῶς ἡ ἀπαλὴ φουσκοθαλασσία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτάρασεν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου.

Δύο κουπιὰ τὴν ἔσπρωχναν χωρὶς κρότον πρὸς τὰ βορειανατολικά, — κατὰ συμπερασμὸν ἐννοεῖται, διότι ὁ πολικὸς ἀστὴρ, κρυμμένος οὐδὲν ὅσον ἐπὶ τῶν πυκνῶν ἀτμῶν τῆς ομίχλης, δὲν ἐφαίνετο καθόλου.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι θὰ ἦτο κατατενοχορημένος βεβαίως, διότι ὁ καιρὸς δὲν εἶχε γυρίσῃ σὲ μπουρίνι.

Ἄν καμμία ἀστραπὴ ἐσχιζέ τα σύννεφα, θὰ ἤμπεροῦσε νὰ διευθυνθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πρὸς ὄρον, ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ στὰ τυφλά. Πρὶν ἢ ἡ θάλασσα φουσκώσῃ μὲ ἄγρια κύματα ἀπὸ τὸν ἄνιμον τῆς καταιγίδος, εὐκολον θὰ ἦτο νὰ διακύσῃ τὴν μικρὰν ἀπόστασιν, ἥτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς κατευθύνσεώς του, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν ὅλων.

Ἡ λέμβος ἐκείνη περιεῖχε ἑνδεκαφυάκας: δύο ἀνδρας καὶ ἑννέα νεανίας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πρεσβύτεροι ἐτραποῦσαν τὰ κουπιὰ. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρας ἐσηκόνετο κάποτε, καί, προσπαθῶν νὰ ἰδῇ διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ομίχλης, ἐπρότερε συγχρόνως μὴν ἀκού-

σῇ κανένα ἦχον, καμμίαν φωνήν... Ἦτο ἡ πρώτη λέμβος τοῦ «Γοργού» μὲ τοὺς φυγάδας ἐπιβάτας της. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Ἀζὲλ Βίκμπορν ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ κουπιὰ. Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ζητῶν εἰς μάτην τὴν πορείαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εἶχαν χάσῃ τὸν «Γοργόν», καὶ ὅμως δὲν ἔ-

«Τὸν ἐβόηθησαν νὰ καταβῇ.» (Σελ. 335, στήλ. θ'.)

βλεπαν ἀκόμη τὸ λευκὸν φῶς τοῦ τριτίσιου, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀπέχετο παρὰ ἡμισυ μόνον μίλιον καὶ ἡ νηνεμία βεβαίως τὸ εἶχε κρατήσῃ ἀκίνητον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Μετὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ Κόρτη μὲ τὸν Ρανυᾶ Κῶφ, τὴν ὁποίαν ἔτυχεν νὰ κρυφακούσῃ, ὁ Μίτζ, χωρὶς νὰ τον ἰδῇ κανεὶς, ἐγῆγεν ἀπὸ τὸ πρόστεγον καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν τραπεζαρίαν τῆς πρύμνης.

Ἐκεῖ, ἐστάθη ὀλίγα λεπτά νὰ συλλογισθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ τί νὰ ποιῇ. Καμμία ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν: ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του

χωρήσει, αλλά να κάμνης το καθήκον σου, μένων εἰς τὸ πατρικὸν κατάστημα. Ἐπειτα νῆος εἶσαι ἀκόμη· τοῦ χρόνου εἴμπορεῖ αἱ ἐργασίαι νὰ πάγουν κολλίτερὰ καὶ νὰ σε στείλῃ ὁ πατέρας σου νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδὰς σου. Θάρρος!

Ὅρίστε, δὲν σοῦ τοῦ ἔλεγα; Ἡ Μαύρη Κιτρινὴ ἀνενέωσεν ἤδη τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, καὶ εἶνε ἡ ὁδὸς ἕως τώρα. Καὶ σημειώσατε, δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη τί ἔγραψα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἔτσι κάμνουν οἱ καλοὶ φίλοι, — ὅταν εἴμποροῦν.

Καὶ εἰς, "Ἑλλην Ἀθλητὰ [ΕΕ]! Δύο ἔειπε τώρα" νὰ γράφεται καὶ ἡ Διάπλασις ἐγγλωσσάν ἡμερικὴν! "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κυττάζουν πῶς νὰ γράφουν ἀπλούστερα, φυσικώτερα καὶ εὐληπτότερα, καὶ ἡμεῖς μόνον ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν μακαρίαν ἐποχὴν τῶν μέσων ἀορίστων καὶ τῶν εἰς μὲ ρημάτων.

Φίλημα Σκίως [ΕΕ] εἶδες δι' αὐτὴν ἀπάντησα καὶ εἰς τὰς δύο προηγούμενας ἐπιστολάς σου. Εἴμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὰ τετράδια σου ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις.

Μέγας σωρὸς ἐπιστολῶν μὲ περιμένει καὶ ζητεῖ ἀπάντησιν. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ "Ἀριστέες" ἐξεγείρισαν καὶ κατέκλυαν ὅλην σχεδὸν τὴν ἐβδομὴν σελίδα. Τόπος δὲν μου μένει, καὶ ἀναβάλλω τὰς ἀπαντήσεις μου διὰ τὸ ἐρχόμενον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τηλεγράφημα ἐκ Ζακύνθου, διὰ τοῦ ὁποῦ τῶ ἀνηγγέληθ ὁ θάνατος τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς τοῦ Διονυσίου Εὐνοπούλου. Ἀπέθανεν εἰς βαθύ γῆρας, μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ ἡμερίαν ἀνθρώπου, συνασσανομένου ὅτι κατὰ τὸ δόξαν τῆς μακρᾶς τοῦ ζωῆς ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, ὡς γυναικὸς, στρατιώτης τῆς πατρίδος, ὡς τίμιος ἔμπορος, ὡς ἀγαθὸς πολίτης, ὡς χρηστὸς οἰκογενεὶς, ὡς καλὸς χριστιανός.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Δευκὴν Ἀνεμώνην (+ + αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἑλληνοκλὸν Γραμματισμόν (Κ.Κ.Η. χαίρω διὰ τὴν ἀπόκρισίν σου) Ἀετομάχον ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τιμῇς τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ τί καλὰ ποῦ γίνεται καὶ θηλυκόν: ὁ καὶ ἡ ἀετομάχος!) καὶ Ἀσημένιο Κῆμα (Δ. Ν. Τ. βέβαια ποῦ ἔχανε τὸσον καιρὸ!).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-λάξουν: ὁ Πιθηκάριος μετὰ τὴν Κιτρινὴν Μάσκαν, Διηγόρον τῆς Νεο-λαίας, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Νεφελώδη Ψυχὴν καὶ Αἰθερίαν Ψυχὴν. — ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρην — τὸ Περωμένον μετὰ τὴν Σθενελαΐδαν, Αἰμοσταγὴ Χρυσήν, Αἰγλὴν ἐν Ζόφῳ, Ναυτικὴν καὶ Ἑλατον τοῦ Αἴνου. — ἡ Ἀδρα τῆς Ἀνοξέως μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρην, Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαν, Παλλάδα, Ἑλληνοπαῖδα καὶ Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης. — ἡ Δουκισσα τῶν Σαλόνων μετὰ τὸν Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Θεταλομάγνην, Μεγελίαν καὶ Κόκκινον Κρίνον. — ὁ Ἑλλην Ἀθλητὴς μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην καὶ Μυστηριώδη Φύσιν. — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροδότης μετὰ τὴν Κιτρινὴν Μάσκαν, Κίτρινον Νέμειον, Ἀσέλιον Νύκτα, Ψαροπούλιν καὶ Ἀνθοῦσαν Νεότητα. — ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀνθοκάρην καὶ Ἑσπερίαν Ἀδραν. — ἡ Νῆσος τῶν Σειρήνων μετὰ τὴν Ἑλατον τοῦ Αἴνου, Κόκκινον Κρίνον, Κινεζικὴν Κοστίαν, Λαριτωμένο Ἀγγελόδι καὶ Ἰδιοστροπον Νεάνιδα. — ὁ Νεαρὸς Ἡλεκτρολό-

γος μετὰ τὸν Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Κίτρινην Μάσκαν, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ὀπτασίαν Παραδείσου καὶ Ἰοδόλον Ὀφιν. — ἡ Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας μετὰ τὴν Ναυτικὴν, Παλλάδα καὶ Κάκιαν. — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Διακρυβεῖσαν Ἀρσενειάδα καὶ Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου. — ὁ Μακρολαίμης μετὰ τὴν Μαγεμένην Ἀκροβαλασίαν, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νῆσον τῶν Σειρήνων, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Πιθηκάριον. — ἡ Ὀχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὴν Ζαππίδα, Νεοδραστο Κόλοκυθι, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νεαρὸν Ἡλεκτρολόγον καὶ Ἀγνὴν Ψυχὴν. — ἡ Πάντα Γελαστοὴ μετὰ τὴν Κουροδογχανιάδαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Παλλοῦσαν Καρδίαν καὶ Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων. — ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὰ τὸν Κίτρινον Νέμειον, Παιδικὴν Χαράν, Μικρὰν Ἀνθοκάρην, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀγγελὸν τῆς Νίκης. — ἡ Νεφελώδης Ψυχὴ μετὰ τὴν Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Μικρὰν Βιολοτίαν, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Διακρυβεῖσαν Ἀρσενειάδα καὶ Δωρίδα Παρθένον. — Εἰρήνην ἡ Ἀθηναία μετὰ τὴν Κιτρινὴν Μάσκαν, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Χρόνον Φεῖδον, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην. — ὁ Ἀπελπις Ναυτης μετὰ τὴν Τρελλὴν Ναυτάκι, Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου, Πάντα Γελαστὴν, Ἀνθος Ἑλπίδος, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ Μικροῦλαν Πατριναίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (εὐχαριστῶ πολὺ σήμερον ἔγκρινον τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μου φίλης) Νεφελώδη Ψυχὴν ([Ε] εὐχαριστῶ· ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ ἡ ἴδια καὶ νὰ μου στείλῃ καὶ μίαν δραχμὴν) Λιακὸν Φάρον (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, τὸ ὅποιον σοῦ ὑπερῆρσεν ὅταν εἶδες νὰ το φορῇ κάποιος, καθὼς καὶ τὸν θὸν τόμον) Ψαροπούλιν (εἶμαι βεβαία διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τὴν κέρταν εἴμπορεῖς νὰ τὴν στείλῃς διὰ τοῦ γραφείου μου ἀλλὰ νὰ ἐσωκλεισῇ τὸ ἀπαίτούμενον γραμματισμόν) Ἀπελπις Ναυτην (ἡ διεύθυνσις τοῦ φίλου μου εἶνε: chez Mayer, Alexandrie) Ἀθῶν καρδίαν (ἔστειλα) Ἐνδομὸν (ἔλαβον) Ἀστρὸν Αἰθρίας Νυκτὸς (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν) Βίσμαρκ (ἔστειλα) Νεαρὸν Ἡθοποιὸν (εὐγε, σὲ συγχαίρω διὰ τὴν περιγραφὴν ἐπιτυχίας) Θεταλομάγνην, Ζαππίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥριον δελτάριον) Ρέαν Σιλιαν, (ἔστειλα) Ἀνθοῦσαν Νεότητα ([Ε], μὰ νὰ ἔλθῃ! κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὴν ἰδῶ) Διακρυβεῖσαν Ἀρσενειάδα (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ διατὶ δὲν μου γράφεις συχνότερα; Νυκτοπούλα καὶ τὴν ὥριον δελτάριον! ἡ Κική ἐξετερελίσθη) Δουκισσὴν τῶν Σαλόνων! ὁ Ἀνάνις σ' εὐχαριστεῖ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν του διὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὸ λαμπρὸν δελτάριον) Δωδώνην (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προχωρήσιν· ὅσον διὰ τὸ ξεσπάσμα μὴ λυπῇται, πάντοτε ὑπάρχει καιρὸς) Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης (διὰ δελτάριον, θὰ δημοσιεύσῃς Μικρὰν Ἀγγελίαν καὶ θὴνταλλόσση; ἀπ' εὐθείας) Σταυμένο Φανάρι (τώρα λοιπὸν ποῦ ἡτύχησες, γράφει μου συχνότερα) Γαλὴν τῆς Ἀγκυρᾶς ([Ε], καὶ βέβαια πρέπει νὰ μαζεύσῃς 5!) τουλάχιστον τετράδια· ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι αὐτὸ δὲν γίνεται εἰς μίαν ἡμέραν) Μαρίαν Ἀντονατίαν (ἔστειλα) [Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· εἰ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύσῃς εἰς τὸ προσεχές) Φρονιμόν (δεκταί) Νηρημίαν (ἡ ἐπιστολή σου ἐστὶν ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν ὁρίσκει λατὰ 30) Ἀγνητὴν Ἀ. Λασκαρίδου (ἡ ὁποία ἀνενέωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, ὑπ' ἀριθμὸν 11) Φαίνονα (καλὴν πρόδον) Φοῦ Ἀλάβων καὶ κ.λ. κ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὰ νὰ γράψωμαι λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰθαφίῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἱκανοὶ περιτρεῖ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

458. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου ἔφω κοσμεῖ
Συνάμα ῥῶα ἐξοπλίζει.
Τὸ δεύτερον μου εὐσομεῖ
Κ' ὑπὸ τὴν χλὸν κυανίζει.
Τ' ὅλον μου, λῦτα, ἀναζητεῖς;
Καρπὸς ὥριος καὶ γλυκύς.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ἀσπιδος Πασχαλίας

459. Συλλαβόγραφος.

Ἐνδοξον πόλιν, φίλε μου, εὐθὺς θὰ φανερώσῃς,
Ἄν δύο μόνον γράμματα μ' ἐπύρρημα ἐνώσῃς.

Ἐστὶν ὑπο Νικολίου 1 Κάδωρα

460. Στοιχειογράφος.

Ἀνέριον, στὰ μάτια σου

Εὐρίσκομαι κλεισμένον·

Καὶ εἶμαι τι πανύφλον,

Ἀποκεφαλίσμένον.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀστερόεντος Οἰμανοῦ

461. Δικτυωτόν.

1. — Βασιλεὺς περίφημος διὰ τοὺς σταύλους τοῦ.

2. — Πηλόν.

3. — Νηρηίς.

4. — Ὀνομα γυναικεῖον ἑβραϊκόν.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

462-463. Μεταμορφώσεις.

1. — Τὸ πᾶν δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μηδέν.

2. — Τὸ πᾶν δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οὐδέν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἑλαίου τοῦ Αἴνου

464. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.

2 3 4 7 8 = Πόλις.

3 2 4 7 8 = Θεός.

4 7 1 2 8 = Περιπλαῖται.

5 2 6 5 2 4 7 8 = Ἀρχαῖος ἥρωας.

6 2 4 3 8 = Μέρος ὕψους.

7 4 7 1 2 = Καθεὶς τοῦ ἔχει.

8 2 6 2 = Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστὶν ὑπο Φωκίους, Ἀ Ζησιαίου

465-469 Φωνηεντογράφος

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας δὲ ποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὡς ἡ τότε δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζετε πέντε λέξεις:

πρην-σσημ-σλδ-σρβμ-ρσθν

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ζαχαρίου Καθηδολίου

470. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀντίθετα τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀρχαίων γυναικῶν: Μικρὸς-νύξ-ἀνδρείος-φρέγω γέρων-πυκνὸς-πικρὸς-εὐχὴ-δραστήριος.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Σθενελαΐδα

471. Φωνηεντολόγος.

μαθ-ρς-πνς

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ναυτικῆς

472. Γρίφος.

ναι 4 5 6
I ναι ναι
I ναι ναι γον 7 7 7
I ναι ναι
I ναι
I ναι
I ναι

Ἐστὶν ὑπο Δημητρίου Γ Αποστολίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος δὲς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸς ὁλιγωτέρων τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 10 λέξεις.]

Ἐχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πλεονα τῶν πέντε ἐξ ἑκάστου Λαδὸν διακόσια βραβεύσω τὰ κάλλιστα. Προτιμῶ τοπογραφίας. — Καλλιγραφίας Ἀσκαρίας, μαθητῆς Γυμνασίου, Λαμίας (Δ, 133)

Ἀναλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μετ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς ἐΔιαπλάσεως. — Λούπηρ δὲ Λούπ. (Δ, 134).